

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Martina Láníčka ve věci

žalobce: **R.D.**
zastoupený obecným zmocněncem Mgr. J. H.

proti
žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**
sídlem 28.října 117, 702 18 Ostrava

o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 25.5.2015 č.j. MSK 50936/2015, ve věci
správního deliktu provozovatele vozidla

takto:

- I. V řízení se pokračuje.
- II. Žaloba se **zamítá**.
- III. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje

1. Žalobce se domáhal zrušení výše uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Ostravy (dále jen „správní orgán“) ze dne 24. 3. 2015, č. j. SMO/105450/15/DSČ/Fal, kterým byla žalobci uložena pokuta za spáchání správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o silničním provozu“), a to v souvislosti s porušením § 10 odst. 3 tohoto zákona.
2. Žalobce namítl, že 1) nebyly splněny podmínky pro zahájení řízení o správním deliktu, když správní orgán měl dostatek podkladů pro zahájení řízení o přestupku vůči konkrétní osobě. Správní orgán nevzal v úvahu fotodokumentaci, z níž je patrný obličej řidičky. Správní orgán měl kromě písemné výzvy využít podání vysvětlení za její osobní účasti, aby mohla být konfrontována s dostupnými podklady. 2) Správní orgán nevyrozuměl žalobce podle § 51 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) o provádění dokazování mimo ústní jednání a znemožnil mu tak účast při dokazování. Žalovaný se k tomu vůbec nevyjádřil. 3) Žalobce nesouhlasí s názorem žalovaného, že se u tohoto správního deliktu neuplatní obecný liberační důvod podle § 125e odst. 1 zákona o silničním provozu. 4) Žalovaný postupoval nezákonně minimálně v případě způsobu vyřízení žádosti podle InfZ.
3. Žalovaný ve vyjádření zopakoval argumentaci uvedenou v napadeném rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby.
4. Žalobce v replice opakoval argumentaci z žaloby a nad to uvedl, že se žalovaný ve vyjádření k žalobě pokouší dohnat chybějící odůvodnění, což je nepřijatelné.
5. Usnesením č. j. 22 A 80/2015-47 ze dne 28. 4. 2016 bylo řízení přerušeno do skončení řízení vedeného u Ústavního soudu pod sp. zn. Pl. ÚS 15/16, tedy řízení o návrhu na zrušení ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu. Uvedené řízení bylo skončeno nálezem Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 15/16 ze dne 16. 5. 2018, kterým byl návrh zamítnut. Odpadl tak důvod, pro který bylo řízení přerušeno, a proto podle § 48 odst. 6 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) bylo výrokem I. vysloveno, že se v řízení pokračuje.
6. Krajský soud poté přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Ve věci rozhodl soud bez jednání v souladu s ust. § 51 s.ř.s., neboť účastníci s takovým postupem souhlasili.
7. Z obsahu správních spisů soud zjistil, že Městská Policie Ostrava oznámila správnímu orgánu, že dne 18. 12. 2014 v 17:22 hod. překročil řidič motorového vozidla tovární značky Renault, RZ X na ulici Českobratrská (u křižovatky s ulicí Sokolská třída) v Ostravě – Moravské Ostravě (od Bazal, směr Fifejdy) s uvedeným vozidlem nejvyšší dovolenou rychlost v obci. V místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h, mu byla silničním rychloměrem Unicam SPEED naměřena rychlost 69 km/h, po odečtení tolerance stanovené výrobcem byla rychlost jízdy 66 km/h. Tímto jednáním porušil § 18 odst.4 zákona o silničním provozu. Následně byl žalobce vyzván, aby zaplatil částku 500 Kč nebo sdělil skutečnosti potřebné pro určení totožnosti řidiče, který uvedené vozidlo v době zjištění předmětného jednání řídil. Žalobce sdělil správnímu orgánu, že vozidlo půjčil slečně T. Š. (adresa stejná jako žalobcova), sám byl služebně v zahraničí. T. Š. sdělila písemně správnímu orgánu na výzvu, že měla skutečně toto vozidlo zapůjčené od žalobce,

ale že dne 18.12.2014 vozidlo neřídila, a k osobě řidiče nebude podávat vysvětlení – využívá svého práva, neboť se jedná o osobu uvedenou v § 68 odst.4 přestupkového zákona. Správní orgán poté odložil věc přestupku a zahájil vůči žalobci správní řízení. Proti vydanému příkazu podal žalobce odpor. Výzvou ze dne 2.3.2015 doručenou žalobci téhož dne správní orgán vyzval žalobce v souladu s § 36 odst.3 správního řádu, aby se seznámil s podklady pro rozhodnutí a vyjádřil se k nim ve lhůtě 5 pracovních dnů od doručení výzvy, s tím, že po uplynutí lhůty bude vydáno rozhodnutí. Žalobce se k seznámení s podklady nedostavil, správní orgán vydal dne 24.3.2015 prvostupňové rozhodnutí o správním deliktu. Žalovaný rozhodl o žalobcově odvolání napadeným rozhodnutím ze dne 25.5.2015.

8. K žalobní námitce 1) krajský soud uvádí, že soudy rozhodující ve správním soudnictví opakovaně zdůrazňují, že správní delikt provozovatele vozidla vymezený v § 125f zákona o silničním provozu je nutno chápat jako delikt subsidiární. Až v případě, že není možné s určitostí zjistit řidiče vozidla, který spáchal předmětný přestupek, činí zákon odpovědným provozovatele vozidla za to, že svěřil řízení vozidla jinému a nezajistil, aby byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Otázkou, kam až vedou ony „nezbytné kroky“ ke zjištění pachatele přestupku ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, se zabýval Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) v rozsudku ze dne 17. 2. 2016, č. j. 1 As 237/2015 – 32, přičemž na uvedenou otázku odpověděl po podrobné interpretaci právní úpravy a shrnutí dosavadní judikatury (viz odst. 15 až 17), že „moc daleko ne“. V rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015 – 46, na nějž rozsudek č. j. 1 As 237/2015 – 32 odkazuje, Nejvyšší správní soud uvedl: *„Šlo by proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku. Budou-li mít správní orgány (ať již na základě označení řidiče provozovatelem vozidla nebo na základě jiných skutkových okolností) reálnou příležitost zjistit přestupce, musí se o to pokusit. [...] Naopak pokud provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, případně označí osobu, která odepře podání vysvětlení z důvodu podle § 60 odst. 1 věty za středníkem zákona o přestupcích (srov. citovaný rozsudek 3 As 7/2014 – 21), nebo dochází-li k řetězení označených osob (označený řidič označí dalšího řidiče atd.), je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o přestupcích naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt.“* V nyní projednávané věci se jednalo právě o situaci, kdy provozovatelem označená osoba odepřela podání vysvětlení s odkazem na osobu blízkou. Postup správního orgánu, který poté odložil věc přestupku, proto nelze označit za formální, jedná se o postup v souladu s ustálenou judikaturou. Podle názoru krajského soudu přitom z odůvodnění napadeného rozhodnutí nevyplývá, že by se žalovaný „řídil především právní větou rozsudku“ NSS č.j. 3 As 7/2014-21 – a nad to žalobce neuvedl, čím byla v tomto směru pošlapána jeho práva. Žalobce uvádí skutkové rozdíly mezi zmíněným rozsudkem a svým případem, zřejmě ve snaze tvrdit, že tento rozsudek je nepřiléhavý. yto rozdíly (neoprávněné stání x překročená rychlost, vysvětlení označeného řidiče ústní x písemné)nepovažuje soud za zásadní a má za to, že citovaný judikát je svou podstatou, hlavní myšlenkou (o osobě blízké) zcela přiléhavý. Naopak žalobcem uvedený rozsudek Krajského soudu Hradec Králové ze dne 15.8.2014 č.j. 30 A 43/2014-40 přiléhavý není, neboť v tam posuzovaném případě se označená osoba přes doručenou výzvu nedostavila

k podání vysvětlení, zůstala pasivní, což je zřetelný rozdíl od nyní projednávané věci, kde označená osoba na výzvu reagovala, pouze její vyjádření nemohlo dále vést ke zjištění řidiče. K namítané možnosti předvolat provozovatelem označenou osobu k podání vysvětlení a k její konfrontaci s fotografií z měřicího automatu se již vyjadřoval žalovaný na str.2 napadeného rozhodnutí a soud se s jeho argumentací zcela ztotožňuje a pro stručnost na ni odkazuje. Žalobní námitka 1) je nedůvodná.

9. K žalobní námitce 2) soud poukazuje na rozsudek Krajského soudu Hradec Králové ze dne 20.1.2016 (kasační stížnost proti němu byla zamítnuta rozsudkem NSS ze dne 26.6.2016 č.j. 2 As 33/2016-53), podle něhož *Při dokazování prostřednictvím písemných podkladů jsou práva účastníka řízení zajištěna postupem podle § 36 odst. 3 správního řádu z roku 2004, § 51 odst. 2 téhož zákona se neužije.* V nyní projednávané věci bylo správními orgány rozhodováno pouze na základě písemných podkladů (žádné výsledky svědků atd.) a žalobce byl řádně vyzván k seznámení se s nimi. Žalobcová procesní práva tak byla zachována. Žalovaný v napadeném rozhodnutí správně poukázal na to, že ve věci byly shromážděny pouze listinné důkazy, a že se k nim žalobce mohl vyjádřit. Za těchto okolností, i když se žalovaný nevyjádřil výslovně k namítanému § 51 odst.2 správního řádu, nepovažuje to soud za natolik závažnou vadu, která by mohla vést ke zrušení napadeného rozhodnutí. Žalobní námitka 2) je nedůvodná.
10. K žalobní námitce 3) soud uvádí, že názor žalovaného na možnosti liberace u tohoto správního deliktu je správný. Ustanovení § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu je ustanovením speciálním ve vztahu k obecným důvodům liberace podle § 125e téhož zákona, jak je zřejmé jednak ze samotné systematiky tohoto zákona, jednak z konstantní judikatury NSS (např. rozhodnutí č.j. 1 As 223/2017-38 z 25.10.2017, č.j. 6 As 239/2015-31 z 20.9.2016 či č.j. 2 As 159/2016-36 z 15.6.2017). Žádný z liberačních důvodů podle § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu přitom žalobce netvrdil. Žalobní námitka 3) je nedůvodná.
11. K žalobní námitce 4) soud uvádí, že ze správního spisu je patrné, že žalobce žádal cestou žádosti o informace o poskytnutí spisového materiálu týkajícího se řízení o tomto správním deliktu. K tomu je třeba podotknout, že o žádosti podle zákona č. 106/1999 Sb. se rozhoduje samostatně, rozhodnutí vydané v posledním stupni je samostatně napadnutelné u soudu rozhodujícího ve správním soudnictví. Jinými slovy, námitka 4) se netýká přezkumu nyní napadeného rozhodnutí žalovaného, navíc je formulovaná natolik obecně, že nedává možnost se k ní blíže vyjádřit. Žalobní námitka 4) je nedůvodná.
12. Pokud jde o žalobcovu repliku, soud má za to, že odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného je dostatečné, soud neshledal, že by se žalovaný ve vyjádření pokoušel dohnat nějaké chybějící odůvodnění.
13. S ohledem na výše uvedené soud žalobu zamítl jako nedůvodnou v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s.
14. V řízení byl plně procesně úspěšný žalovaný, kterému v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. vzniklo právo na náhradu nákladů řízení. Vzhledem k tomu, že podle obsahu spisu žalovanému žádné náklady řízení nad běžnou úřední činnost nevznikly, soud rozhodl tak, že žádnému z účastníků náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 19. července 2018

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu